

ROMÁN INŠPIROVANÝ SKUTOČNÝM PRÍBEHOM

TELO

ako trest

MIRKA MANÁKOVÁ

Vydavateľstvo Elist

www.elist.sk

I keď príbeh čerpá zo skutočných udalostí, niektoré miesta, kde sa dej odohráva, ako aj mená postáv sú zmenené s úmyslom ochrániť ich súkromie.

„Moje cítenie nik nerešpektuje,

hľa, môj ženský život tu je.

Nemôžem byť ďalej uväznená v mužskom tele,

chcem žiť ako žena na tomto svete.“

Andrea Gekology

Túto knihu venujem Andrei Gekologyovej

TELO AKO TREST

Mirka Manáková

Autor: © Mirka Manáková
Korektúra: Andrea Jurčová
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-80-4

1. kapitola

Frustrované som sa na seba mračil do zrkadla. Tá prekliata žiletka bola príliš ostrá a znovu sa mi podarilo porezať.

„Dočerta aj s tým!“ zakliat som, prikladajúc uterák na tvár, aby som zastavil nepríjemne krvácanie. Holil som sa takmer denne, lebo som z duše neznášal čo i len jemné strnisko.

Krvácanie našťastie prestalo. Biely uterák posiaty drobnými červenými škvrnami som hodil do práčky a venoval som patričnú starostlivosť dlhým vlasom, ktoré mi siahali až do polovice chrbta.

Nefarbené, zdravé a lesklé. Vlasy boli jediné, čo ma uspokojovalo. Závidela mi ich nejedna žena. Ich prirodzenú blond farbu zvyrazňovali modré oči, ktoré som si neraz tajne nalíčil. Zamknutý v izbe, kde ma nikto nevidel, som sa menil na ženu. No vyjsť takto na ulicu? V žiadnom prípade. Pojašené susedy v našej dedine by to nestrávili. Už beztak mnou opovrhovali. Preto som musel svoje sny ukrývať medzi štyrmi stenami. Na niečo som sa však predsa len odvážil. Sprvu nevinné laškovanie s módou a kontroverznými kúskami oblečenia spôsobilo, že si ma ľudia v dedine všimli a dali mi jasne pocítiť nevraživosť. A to som

nosil len obtiahnuté džínsy a priliehavé tričká. Miloval som však ružovú farbu a pokúšal som sa byť aspoň trochu ženský. Páčilo sa mi byť oblečený inak, no moja inakosť nezostala bez povšimnutia. Chlapi z dediny si robili zo mňa posmech, že chodím ako baba, ale ženám som sa i tak páčil.

Vraj som fešák, čo tam po tom, ako sa obliekam. Mnohé po mne vyštartovali. Prešiel som si niekoľkými vzťahmi s dievčatami, ale zakaždým išlo len o sex. Niečo také ako láska k ženskému pokoleniu bolo pre mňa neznámym pojmom. Veľmi skoro som zistil, že ma prit'ahujú muži, a to ma vyvádzało z miery. Nebol som však homosexuál, ako si to mnohí o mne mysleli. Nešlo o moju sexuálnu orientáciu, ale o to, kým som vo svojom vnútri. Až neskôr som pochopil, že v tele, ktoré mám, nikdy nebudem šťastný. To, čo iným pripadalo nenormálne, bolo pre mňa prirodzenou súčasťou života.

Nezaujímal ma futbal ani iné podobné mužské zábavky. Nemal som kamarátov, len kamarátky. A moje pokusy byť pravým mužom neraz zlyhali. Hovoriť o pocitoch som však vôbec nemohol. Veď čo by na to povedali ľudia? Zavrhlí by ma, o tom niet pochyb. Spomínam si na deň, keď som išiel na nákupy do Bratislavy a zastavil som sa v luxusnom butiky s čipkovanou bielizňou. Prit'ahoval ma pohľad na krásne súpravy podprseniek a úžasne tvarujúcich nohavičiek. Lákalo ma všetko oblečenie, ktoré muži

nenosili. Sukne, blúzky, lodičky. Bol to raj pre moje oči.

Zopár kúskov v ten deň putovalo do košíka. S úsmevom som pred predavačkou poznamenal, že moja priateľka bude mať radosť. Milo sa na mňa usmiala. Po návrate som zistil, že som doma sám. Bol by hriech nevyužiť to. Celý vzrušený som sa vyzliekol donaha a navliekol na seba červené čipkované nohavičky a podprsenku veľkosti XL. Srdce mi pritom tlklo ako o život. Môj sen sa stal skutočnosťou a ja som stál v plnej paráde pred zrkadlom. Môj penis však z nohavičiek vytrčal, čo ma znepokojovalo. Prečo mi tak veľmi ten môj nástroj prekážal? Pohlľadom som kĺzal po postave a znovu sa pristihol pri myšlienke, aké by to bolo mať veľké prsia.

Presne ako žena. Mäkké, na dotyk poddajné, vzrušujúco tvarované. Odcupkal som do kúpeľne a uprel zrak na červený rúž, ktorý trónil na policičke pod zrkadlom. Používala ho moja matka a už ako decko som si ho nanášal na pery. Robil som to často a mama mi za to vždy uštedrila niekoľko faciiek. Nevedela pochopiť, že sa mi všetky líčidlá a čačky páčia. S otcom to bolo ešte horšie. Ten ma mlátil ako žito, chcel to zo mňa vytrieskať. No nič nepomáhalo. Napokon som skončil u psychiatra. Keďže som mal len desať, doktor to vzal na ľahkú váhu a trepol niečo v zmysle, že z toho vyrastiem. Lenže v ten deň, keď som stál pred

zrkadlom v podprsenke a znovu si natieral na pery rúž, som mal už dvadsať a nič sa nezmenilo.

Robil som to ako samozrejmosť, ako vec, ktorú nie je potrebné nejako analyzovať. V tom veku som si už dával pozor na to, aby ma nepristihla matka. Díval som sa na seba, obdivoval svoju krásu, dlhé vlasy a vtom mi to došlo.

Som normálny? Prvýkrát v živote ma trápili myšlienky, prečo to robím. Radosť z čipky vyhasla pri pomyslení, že fyzicky nie som žena, ale muž. Nedokázal som tie pocity zmeniť. Podväzky, sukne, silonky či šaty... všetko som mal ukryté doma v skrini, ktorú som starostlivo zamykal, aby sa k tomu nebudaj nedostala matka alebo otec. A neskončilo sa to ani v mojich dvadsiatich ôsmich rokoch. Našiel som sa aj v práci. Nie náhodou som sa vyučil za kaderníka. V dedine som vlastnil malé kaderníctvo, kam chodili aj dievčatá z vedľajších dedín. Miloval som rozhovory o móde a líčení a nijako som sa tým netajil.

Ženy boli zo mňa ohúrené o to viac, lebo ich muži nechceli o najnovších módných výstrelkoch ani počuť. Necháпали, ako môže byť taký samec, ako som ja, sám. Nič som im nevysvetľoval, len sa vyhovoril, že ešte neprišla tá pravá. Otec a matka neboli nadšení mojim povoláním, no zvykli si. Chceli mať zo mňa profesora alebo lekára, lenže mali smolu. Po niekoľkých neúspešných pokusoch som štúdium medicíny jednoducho zabalil a vrátil sa k tomu, čo milujem.

Skrátka som mal rád všetko ženské a práca kaderníka ma naplňala. Je to tak dodnes. Matka mi dýchala na krk zakaždým, keď sme sa bavili o dievčatách.

„Kristián, je najvyšší čas nájsť si priateľku. Tvoji rovesníci sú už všetci dávno ženatí. A čo ty?“ Pílika mi s tým uší a ja som hľadal argumenty, ako sa vyhnúť odpovediam. O nič lepšie to nebolo ani s otcom. Nikdy sa o mňa nezaujímal a prekážalo mu na mne úplne všetko. Hlavne môj spôsob správania a záľuby, ktoré boli podľa neho zvláštne. Neraz ma posielal na psychiatriu. Okrem toho, že ma v detstve mlátil hlavnehlava, nemal pre mňa nikdy porozumenie. Nátlaku v rodine som sa nedokázal brániť. Vedel som, že nastal môj čas a musím si nájsť ženu, aby som zbavil rodičov pochybností o tom, že mi šibe. Keby len tušili, ako veľmi ma trápi, kým som, keby len vedeli, ako sa nenávidím, keď na seba hľadím v zrkadle. Túžil som byť ženou. Skutočnou. Nefalšovanou. Lenže celý svet mi v tom bránil.

***

Pred malým domčekom zastalo auto, z ktorého vystúpila pôvabná blondínka. So záujmom sa okolo seba rozhliadla. Obtiahnuté šaty končiace sa na úrovni kolien zvýrazňovali jej útlu postavu a štíhly driek. Nonšalantne si zasunula prameň vlasov za ucho a usmiala sa. Pohľad na okolitú prírodu ju tešil, presne

takto si predstavovala život na dedine. Vykročila rezkým krokom, ťahajúc za sebou kufor, pričom si obzerala okolie ulice, ktorú lemovali po pravej i ľavej strane domy. Nebohá teta jej odkázala v testamente tento domček. Ešte stále nemohla uveriť, že sem prišla bývať. Tá nádhera, pokoj, vôňa lesa, zvuky lúčnych koníkov a vtákov. Konečne ďaleko od rušnej Bratislavy. S veľkým očakávaním vstúpila dnu.

Dychtivo si prezerala všetky izby, dokonale zariadené exkluzívnym nábytkom a všetkým vybavením. Páčilo sa jej tu. Nadšene klesla do prúteného kresla, ktoré sa automaticky rozhojalo. S úsmevom na tvári si vychutnávala nový pocit domova, taký jedinečný, naplňujúci jej vnútro šťastím. Teta ju mala veľmi rada, ale ona netušila, že až tak, aby jej dopriala život v slobode, po akej vždy túžila. Domček splnil všetky očakávania. Konečne si bude užívať a nikto jej nebude hovoriť, ako má žiť. Rozhodla sa spoznať všetky zákutia tejto malebnej dedinky a povedala si, že sa vybalí neskôr. Nateraz postačí, keď pôjde na prechádzku. Vybehla na ulicu, no sotva spravila pár krokov, niekto ju oslovil.

„Vy ste tu nová?“ Otočila sa, upierajúc belasé oči na staršiu ženu s natáčkami na hlave.

„Áno, dnes som sa sem nast'ahovala. Volám sa Lucia Braunová.“

„Teší ma, ja som Julka Malinová.“

Lucia si neznámu paniu pobavene premerala. Oči mala výrazne orámované čiernou linkou a na líkach príliš veľa červene. Lucii hneď napadlo, že vyzerá ako klaun.

Tvár mala prehnane nalíčenú, čo bolo vzhľadom na jej vysoký vek neprirodzené. Táto žena mala istotne na krku sedemdesiatku.

„Pani Malinová, bežne sa premávajú s natáčkami na hlave po ulici?“ spýtala sa so záujmom.

„Ale kdeže! Tu neďaleko je kaderníctvo, lenže s týmto,“ ukázala prstom na hlavu, „musím hodinu vydržať, tak si krátim čas prechádzkou,“ vysvetľovala.

„Kaderníctvo v tejto dedinke?“ zažmurkala Lucia prekvapene.

„Predstavte si, že áno. Poďte, môžete sa o tom presvedčiť sama.“

Netrvalo dlho a ocitli sa pred spomínaným kaderníctvom. Lucia nasledovala pani Malinovú a zvedavo si všetko obzerala. Kaderníkom bol na pohľad sympatický muž a práve strihal nejaké ryšavé dievča, ktoré sa sťažovalo na príliš husté vlasy. Prechádzala pohľadom po mužových vyšportovaných rukách v obťahnutom tričku, keď sa zrazu otočil a stretli sa im pohľady.

2. kapitola

„Želáte si?“ Uprel som zrak na plavovlasú mladú ženu. Neuniklo mi, že hľadá na mňa v rozpakoch. Nebola od nás a jej tvár mi nič nehovorila.

„To je Lucia. Dnes sa sem nast'ahovala,“ pošepala mi pani Malinová. Dievča sa zapýrilo a splašene zažmurkalo. Čo ho tak zneistilo?

„Ahoj, som Kristián. Urobím vám účes?“

„Ja... nie. Iba som nahliadla. Pani Malinová ma sem dotiahla,“ habkala. Bola pekná a vyzerala roztomilo, keď sa tak ostýchala.

„Slečna, ak by ste chceli, som vám kedykoľvek k dispozícii. Čo sa týka účesov, nenájdete lepšieho odborníka, ako som ja,“ chvastal som sa.

„Ďakujem,“ usmiala sa.

Ryšavá dievčina na stoličke si odkašľala. Tušil som, že mi tým dáva najavo, aby som nerečnil, ale venoval sa jej frizúre. S povzdychom som sa odvrátil od milej krásky a pustil sa do práce. Viac som si ju nevšimol. Ona sa zvrtila a zmizla ako gáfor. Zostala po nej len kvetinová vôňa a závan, ktorý spôsobila tresknutím dverí.

„Videl si, ako sa na teba dívala? Úplne si to dievča vykoľajil,“ chechtala sa pani Malinová. Vystrúhal som grimasu.

„Nič také som nepostrehol.“

„Dievčatá sú z teba hotové, mal by si už konečne nejakú splasiť,“ dobiedzala. Kriste. Už zasa? Prečo sa do mňa všetci starajú? Pozrel som na jej bučaťatú postavu a nechutné červené líca a prišlo mi nevoľno. Na tvári mala tonu mejkapu, čo nebola u nej žiadna novinka, keďže pani Malinová bola známa tým, že chcela vyzerat' mlado a sviežo. Rady nejakých odborníkov nepotrebovala, lebo bola skalopevne presvedčená o tom, že sa vie líčiť dokonale. Pár chumáčov, ktoré mala na hlave, jej nevábny zjav iba zhoršovalo. Aj keď sa tvárila a obliekala ako dáma, pre mňa bola iba strašidlom do maku. Bolo ťažké z toho peria na hlave vytvorit' účes. Ignoroval som ju, no ona neprestala rýpať.

„Si mladý fešák, i keď... tie vlasy by som ti najradšej ostrihala. A to obočie, musíš si ho tak vytrhávať?“

„Pani Malinová, do toho vás nič nie je!“ vybuchol som podráždene.

„Chlapče, neosopuj sa na mňa! Veď ty sa nepotrebuješ skrášľovať! Chlap má smrdiet' potom a má mať na tele veľa chlpcov. Lenže ty... ty si veľmi nežný. A máš aj, namojveru, čudný vkus, čo sa týka obliekania. Kde sa to v tebe berie?“ Malinovej podrezaný jazyk mi vyrazil dych. Najradšej by som do

tej starej strigy zapichol nožnice, ktorými som práve strihal ryšavú hlavu namrzeného dievčaťa. Ako sa opovažovala?

„So svojím telom si môžem robiť, čo sa mi zachce a nikto mi v tom nebude brániť! A odkiaľ máte tú hlúposť, že chlap musí smrdieť?“ Vrela vo mne zlosť.

„Nemyslela som to doslovne, Kristián. Vari nevieš, že dedina o tebe rozpráva, že nie si úplne normálny?“ zabodla do mňa povýšenecký pohľad. Neštítala sa ničoho.

„Som, aký som. Ak máte niečo proti mne, tam sú dvere!“ zreval som.

„Kristián, ty ma vyhadzuješ?! No toto, ty si ale drzáň!“

„Pani Malinová, pred chvíľou ste povedali, že som príliš nežný. Odrazu ste zmenili názor?“ V hrdle mi navrela hrča a okrem hnevu ma zmáhala clivota. Presne taká, akú prežívajú ženy, keď ich niekto urazí. Bol som citlivka. Čosi strašné.

„Tvoje správanie sa mi vôbec nepáči!“ vyprskla.

„To je váš problém.“ Zat'al som zuby. Už asi tretíkrát som sa vrátil k ryšavej štici, ktorú vlastnilo dievča so zamračeným pohľadom.

„Toto ti nedarujem!“ Malinová si začala strhávať z vlasov natáčky, pričom ich jednu po druhej do mňa hádzala. Vyjavene som na ňu civel. Keď ukončila svoje hysterické vystúpenie, pohla sa k dverám.

„Dočerta aj s tebou! Mal by si vyhľadať psychiatra a niečo so sebou robit'. Všetkým si iba na posmech. Pch!“ Ako fúria razantne odišla preč. Niečo sa vo mne zlomilo. Jej slová ma zaboľeli a najhoršie na tom bolo, že mala pravdu. Naozaj som bol iný. Iba sám som vedel, že nie som mužom, i keď mám mužské telo. Môj mozog sa však snažil zubami-nechtami brániť čo i len pomysleniu na to, že je to tak. Všetci mnou opovrhovali a ja som bol v koncoch. Otočený chrbtom k ryšavej dievčine som celý zdrvený začal zbierať natáčky, ktoré po sebe zanechala tá stará kreatúra Malinová. Ukrývajúc slzy, ktoré sa mi hrnuli do očí, som ich odložil na miesto.

„Ďakujem za zaujímavé divadlo, ale bolo by fajn, ak by ste si konečne dokončili prácu,“ zafrflalo dievča podráždene.

„Samozrejme.“ Postavil som sa za ňu. V zrkadle sa nám nečakane stretli pohľady. Civela na mňa ako na blázna.

***

Lucia vbehla do svojho nového domčeka a konečne si mohla vydýchnuť. Po návšteve kaderníctva sa cítila zvláštne. Ten muž ju dostal do pomykova, pretože bol až príliš prít'azlivý a hypnotizoval ju uhrančivým pohľadom. V duchu si nadávala. Prečo sa musela správať tak placho a zbabelo utiecť? Mala predsa

príležitosť na to, aby nadviazala kontakt s nejakým mužom. Už najmenej stokrát si povedala, že musí ísť na rande. Lenže ako sa má k tomu dopracovať, keď od mužov zakaždým uteká? Všetky jej spolužiačky zo školy mali priateľov či manželov, len ona ostávala stále sama.

A toto potrebovala vo svojom mizernom živote plnom nudy zmeniť. Stretnutie s tým krásavcom ju vykoľajilo až tak, že sa musela potužiť. Otvorila kufor a prehrabujúc sa medzi oblečením hľadala fľašu domácej slivovice, ktorú jej nanútil sám dedko. Keď sa s ním lúčila, podal jej ju so slovami: „Diet’a moje, vezmi si to, a keď ti bude smutno, pohárik t’a rozveselí.“ Odmietla dedkov dar s tým, že nepije alkohol, no teraz bola vďačná, že ju nakoniec presvedčil. Odkrútila uzáver a napila sa rovno z fľaše. Brí! Takúto silnú pálenku rozhodne nečakala. Položila fľašu na stôl a utekala uhasiť oheň v ústach pohárom vody.

Dočerta, veď ona predsa nepije, tak prečo sa teraz neovládla? Matka ju pred vonkajším svetom chránila a pred mnohými nástrahami varovala. Medzi strašné veci, ktorých sa nesmela Lucia dopustiť, patrilo aj pitie alkoholu. Dedko však na to nedbal a tajne jej strčil slivovicu do kufra. Znova sa napila. Vraj alkohol uvoľňuje, tak prečo ho nevyskúšať? Vždy ju lákalo nepoznané a všetko, čo jej zakazovala matka. Všetky

dievčatá z výšky sa chodili bavit' a mali frajerov, len ona musela kysnúť doma.

Myslela na kaderníka. Bolo vôbec možné, že po svete chodia takíto krásni muži? Lucia ešte nikdy nemala vážny vzťah. A ani nevážny. Matka ju držala nakrátko počas celého štúdia na strednej aj vysokej škole a dohliadala na ňu, aby sa neflákala. Muži síce o Luciu neraz prejavovali záujem, otáčali sa za ňou na ulici a lichotili jej. No ona ich zakaždým odmietla, lebo nemala čas na starosti s láskou. A navyše sa držala rady, ktorú jej vstepovala do hlavy matka.

„Máš čas na mužov, dcérka. Najprv doštuduj a potom si nájdeš bobáča s vysokým postavením.“ Tie reči jej liezli na nervy. Ona totiž nechcela muža s vysokým postavením, nie za každú cenu. No matka Luciu nepočúvala, nikdy ju nechápala. Keď konečne doštudovala, odišla z domu, aby sa oslobodila z jej pazúrov. Prišla sem do tejto dediny pracovať ako učiteľka. Chcela si konečne vychutnať všetko, čo jej celé roky chýbalo. Túžila byť konečne samostatná, žiť po svojom, lebo doteraz robila len to, čo jej nariadila pedantná matka.

Lucia mala života s ňou plné zuby. Dnes bol jej šťastný deň, keďže prešla pohovorom a riaditeľka ju prijala, aby učila prvákov na základnej škole. Už zajtra ju čakal prvý deň v novej práci. Cítila sa slobodná ako vták. Na nový život si dala ešte jeden hlt čirej pálivej